
Onschuldige passie voor de natuur

Op twaalfjarige leeftijd ontdekte ik het plezier van de hengelsport en de rustgevende natuur in Nederename, een deelgemeente van Oudenaarde. Zodra ik tijd had om er even tussenuit te trekken, ging ik naar de hengelaars kijken of ging ik zelf hengelen. Dit ging zo jaren door. Ik leerde steeds meer (meestal oudere) mensen kennen van wie ik veel bijleerde. Vanzelfsprekend maakte ik ook nieuwe vrienden. Toen ik achttien was, leerde ik Kurt Depotter kennen, hij was een of twee jaar jonger dan ik. Met hem trok ik het meest op. Wij gingen meestal samen hengelen op verschillende plaatsen in Oost-Vlaanderen.

Naargelang ik ouder werd, begon ik me te interesseren in de wetgeving over de hengelsport. Onduidelijkheden in de wetgeving leidden tot twijfels bij veel andere hengelaars. Op latere leeftijd, ik denk zo rond mijn 21ste, begon ik merken dat er veel misbruik was. Ik schafte me de cursus voor *garde* aan en begon te studeren. Een *garde* is bevoegd om controles uit te voeren op hengelaars en openbare viswateren en ziet erop toe dat de wet wordt nageleefd.

Tijdens het studeren van deze cursus bemerkte ik al wat jaloersheid op van Kurt. Ik had al eerder de indruk gekregen dat Kurt meer dan een vriend wou zijn. Hij leek mijn leven te willen kopiëren, hij deed me na in alles. Toen ik mijn eerste bromfiets kocht, een Peugeot SP103, kocht Kurt identiek dezelfde bromfiets. Hij wilde hetzelfde hengelmateriaal hebben als het mijne. Hij begon zich te kleden zoals ik, ging naar dezelfde kapper om hetzelfde kapsel te hebben. Hij wou al mijn vrienden leren kennen.

Toen Kurt afstudeerde, was het eerst zijn bedoeling om verder te gaan studeren, maar hij besloot uiteindelijk toch om te gaan werken. Ik werkte toen in een houtbedrijf in Kruishoutem en Kurt kwam in hetzelfde bedrijf werken. Het was een vrij zware job: Kurt kon het tempo niet aan en werd al snel ontslagen. Om niet aan zijn vrienden te moeten toe-

geven dat hij de zware job niet aankon, ging hij rondvertellen dat hij door mij ontslagen was – maar dat kwam ik pas veel later te weten.

Pas enkele jaren later kwam ik tot het besef wat de vermoedelijke reden kon zijn van zijn kopieergedrag. Kurt was als tweeling geboren, maar zijn broer was bij de geboorte overleden. Misschien zag hij mij als zijn tweelingbroer. En daar was hij ook in geslaagd, niet zelden werd ons gevraagd of wij broers waren. Kurt voelde zich dan vereerd en duidelijk in zijn nopjes. In die tijd dat wij bevriend waren, stond ik eigenlijk nooit stil bij wat Kurt eigenlijk deed. Ik was waarschijnlijk te jong en te druk bezig met genieten van het leven. Pas nu, als ik aan die tijd terugdenk, daagt het mij dat het toch wel raar was.

Zonder te beseffen dat ik Kurt jaloers maakte, studeerde ik voort en besloot ik om het examen voor *garde* mee te doen. Nadat ik informatie had gevraagd bij Waters & Bossen (nu Bos & Groen) en bij *garde* Jan Pappens, die aangesteld was op het water waar ik steeds ging hengelen in Nederename, bleek dat ik het verkeerd had aangepakt. Ik kon pas *garde* worden als ik eerst de examens voor jager en jachtopzichter aflegde. Nog een hele weg af te leggen dus. Zo gezegd, zo gedaan.

Eigenlijk weet ik na al die jaren nog steeds niet goed wat ik van Kurt moet denken. Hij wou mijn vrienden leren kennen, maar werd jaloers als ik maar in de buurt kwam van een van zijn vrienden. Het was alsof hij mij voor hem alleen wou hebben, alsof wij constant samen moesten zijn. Zonder enige reden slaagde hij erin enkele van zijn vrienden tegen mij op te stoken.

Ik herinner me nog dat ik op een dag met mijn bromfiets op het fietspad reed en dat ik in mijn achteruitkijkspiegel een wagen zag naderen die mij van het fietspad leek te willen maaien. Ik week uit, zodat ik met mijn bromfiets op het voetpad terechtkwam. Ik herkende de bestuurder, Kurt zat naast hem. Ik diende geen klacht in, maar de eerstvolgende keer dat ik Kurt zag, vroeg ik om uitleg. Hij vertelde me dat hij er geen idee van had gehad dat zijn vriend zo iets zou doen en hij zei dat hij het onverantwoord rijgedrag vond.

Dit voorval was meteen het begin van het einde van onze vriendschap. Niet lang erna verdween de boot van de hengelclub waarvan Kurt

en die vriend lid waren. Kurt vertelde overal rond dat ik die boot had laten verdwijnen, uit wraak tegen zijn roekeloze vriend. Ik denk dat Kurt toen werkelijk de controle over zijn daden verloor. Hij had niet verwacht dat Marnix, een van de bestuursleden van zijn hengelclub, bij mij thuis zou komen. Het was zo dat ik te weten kwam dat hun boot verdwenen was.

Enkele dagen later kwam Marnix terug, samen met een ander bestuurslid. Blijkbaar hadden zij intussen ook al vreemde zaken opgemerkt aan Kurt, want zij besloten samen met mij naar de Rijkswacht te gaan. De Rijkswachter raadde ons aan geen klacht in te dienen. Dat zou de negatieve sfeer in de hengelclub alleen maar verergeren, vooral omdat de boot ondertussen terecht was. We lieten de klacht varen, maar het contact met Kurt was definitief verbroken. Net toen Kurt dacht mij volledig voor hem te hebben als zijn tweelingbroer, was hij mij volledig kwijt.

Kurt wou blijkbaar indruk maken op mij, maar voor mij was dat niet nodig, zeker niet na wat hij allemaal had uitgespookt. Kurt had blijkbaar op een bestuursfunctie in zijn hengelclub gehoopt, maar hij vreesde dat het bestuur mij zou vragen omdat ik kennis had van visstandbeheer. Onze vriendschap liep ten einde in 1996 of 1997. Samen met Kurt verloor ik ook Nick Larno als vriend, doordat Kurt hem tegen mij wist op te zetten. Dat dit later problemen zou geven, kon ik toen nog niet vermoeden.

---

*Eerste kennismaking
met mijn toekomstige jachtmeester in 1993*

Op een morgen in de zomer van 1993 ontdekte Octaaf Derijcke, een oude jachtopzichter, op het water van de oude Scheldearm in Nederename een groot aantal dode eenden. Uit onderzoek bleek dat ze vergiftigd waren, wellicht door een landbouwer die vlakbij een tarweveld had waar de diertjes aanzienlijke schade aangericht hadden, maar het konden ook boze vissers geweest zijn. Kurt en ik hadden de avond voordien twee oudere hengelaars zien foeteren op de vele eenden. Ze hadden ons toegeroepen dat ze die beesten ‘wel eens zouden komen vergeven’.

De eigenaar van het jachtterrein waarop het hengelwater gelegen was, kwam naar de dode eenden kijken. Zo ontmoette ik de 73-jarige Hilloné De Bleecker, een streng uitzierende man. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om een gesprek met hem te voeren over mijn interesse voor de natuur en over mijn studies. Ik hielp hem ook met het opruimen van de dode eenden om vervuiling van het hengelwater te voorkomen. In het totaal haalden we 120 dode eenden uit het water.

De dagen erna stierven er nog eenden omdat ze van de resterende vergiftigde tarwe gegeten hadden op het veld vlakbij het hengelwater. Hilloné besloot om enkele uren per dag met zijn jachtwapen aan het hengelwater te komen zitten en af en toe enkele schoten te lossen om de eenden af te schrikken en ze van het vergiftigde tarwe weg te houden. Als ik Hilloné hoorde schieten, wist ik dat ik niet veel meer zou vangen. Maar Hilloné en ik voerden dan interessante gesprekken over de jacht.

In augustus werd het tarweveld gemaaid en omgeploegd door de landbouwer. Daardoor was het gif verdwenen en het gevaar geweken. Hilloné hoefde geen oogje meer in het zeil te houden en ik had geen contact meer met hem tot de volgende zomer.

Tijdens de zomer van 1994 was ik zoals gewoonlijk weer aan het hengelen, toen de rust verstoord werd door enkele wandelaars met loslopende honden. Ze lieten de honden in het water springen en verjoegen de eenden, waarvan de populatie het jaar daarvoor drastisch verminderd was. Ik meldde het incident bij Hilloné en hij vroeg me of het mij zou interesseren om zijn jachtopzichter te worden. Dat moest hij me geen twee keer vragen. Ik antwoordde met een volmondig 'ja'.

Blijkbaar had Hilloné zijn vorige jachtopzichter, Octaaf Derijcke, ontslagen, om een voor mij onbekende reden. Hilloné belde onmiddellijk zijn neef, Laurent De Bleecker. 'Die jongen over wie ik eens gesproken heb, is hier', hoorde ik hem aan de telefoon zeggen. Hij was me sinds de vorige zomer dus niet vergeten. Na een halfuur kwam zijn neef bij ons en Hilloné stelde ons aan elkaar voor.

Met Octaaf, de vorige jachtopzichter, had ik na het voorval met de dode eenden af en toe contact gehad, we babbelden wel eens met elkaar, maar echte vrienden waren we niet. Toen Octaaf te weten kwam dat ik zijn opvolger werd, vond hij dat niet leuk. Eerst negeerde hij me, maar later kwam het tot echte conflicten tussen ons. Een tijdje later werd Octaaf jachtopzichter op het jachtterrein naast dat van Hilloné. Meerdere malen ondervond ik dat Octaaf het mij moeilijk probeerde te maken in de jacht.

Hilloné schreef mij in voor een jachtcursus van vier maanden in Drogen. In afwachting van de start van de opleiding in januari 1995, bereidde Laurent mij al wat voor. Hij gaf mij zijn eigen jachtcursus mee naar huis en nodigde mij iedere zondagmiddag uit voor een babbel over de cursus, terwijl ik op andere dagen met Hilloné afsprak om de praktische knepen van het vak te leren. Op deze manier zou ik met een goede voorbereiding aan de opleiding kunnen beginnen.

De jachtschool

Iedere zondagochtend ging ik met de trein naar de jachtschool in Drongen. Door mijn voorbereiding waren de lessen voor mij gemakkelijk te volgen. Hilloné en zijn neef Laurent bestookte ik met gerichte vragen en ik ging regelmatig met hen mee als er een jacht georganiseerd werd. Op die manier leerde ik hoe een jacht verliep en hoe ik wildsporen kon herkennen. De grond afspeuren naar sporen is een belangrijk onderdeel van het takenpakket van een jachtopzichter. Op die manier leerde ik ook sporen van wagens kennen. Niet belangrijk voor de jacht, maar die kennis zou me later nog van pas komen.

Na vier maanden was het tijd voor het examen. Hoewel ik vond dat het theoretische examen vrij vlot verliep, kwam ik twee punten te kort om te slagen. Teleurgesteld vertelde ik het nieuws aan Hilloné en Laurent, maar ze waren niet echt verrast. Ze kenden wel meer mensen die tevergeefs meerdere pogingen hadden ondernomen om te slagen voor het theoretische examen. Dat maakte de teleurstelling voor mij minder groot en ik bleef mij verder voorbereiden. Het volgende jaar zou ik de opleiding opnieuw volgen. Intussen bleef Hilloné mij inwijden in de praktische kant van de jacht. Ik was ook telkens aanwezig op de georganiseerde jachtpartijen. Na het mislukken van mijn eerste examen, werd ik uitgenodigd door vrienden van Laurent en Hilloné om mee te gaan jagen op grofwild in de Ardennen.

Een dode in de jacht

Op zondag 12 november 1995 ging ik zoals gewoonlijk naar Laurent om vragen te stellen over de jacht. Daarna speelden we meestal een partijtje schaak. Toen ik aankwam, vertelde de echtgenote van Laurent me dat er 'een dode gevonden was in de jacht'. Een dood stuk wild, dacht ik, zoals dat wel vaker gebeurde. Ik dacht niet meteen aan iets abnormaals, ook omdat iedereen rustig zat te kaarten, zoals dat 's zondags de gewoonte was bij Laurent.

Na het kaarten was het mijn beurt om een gesprek te voeren met Laurent, maar hij had geen zin om les te geven en wou direct een spelletje schaak spelen. Tijdens ons spel hadden we een kort gesprek over de wildpopulatie op het terrein. Na het schaakspel vertelde ook Laurent mij dat er een dode was gevonden. Aan de sfeer bij Laurent thuis was in elk geval niet te merken dat er iets ernstigs aan de hand was. Het verbaasde me wel dat Laurent nog niet naar het jachtterrein gegaan was en ik besloot zelf eens te gaan kijken. Vanuit de verte zag ik dat er inderdaad iets gaande was.

Ik reed met mijn bromfiets via de oever van de Schelde om dan via een aarden zijwegje in het jachtterrein te geraken. Zo reed ik de richting uit van de ordediensten en brandweer die daar aanwezig waren. Nog voor ik bij de ordediensten kon geraken, werd ik tegengehouden door de brandweer en hoewel ik mij voorstelde als jachtwachter, als een simpel ramptoeristje weggestuurd. Zonder argwaan verliet ik het jachtterrein en reed door naar de woonst van Hilloné. Later zou ik pas beseffen dat het weggestuurd worden door de brandweer, het eerste belangrijke verdachte voorval was.

Bij Hilloné zag ik twee personen achter zijn woonst. Hilloné vertelde me dat er iets serieus gebeurd was en dat hij de twee mannen diende te ver-

gezellen in hun auto. Aangezien ik, op dat moment waarschijnlijk de enige persoon die alle sporen op het jachtterrein kende en direct abnormale sporen zou opmerken, zomaar was weggestuurd en Hilloné met twee andere personen mee moest, besloot ik eens te gaan kijken naar de hengelaars.

Ik reed met mijn bromfiets richting Nederename, naar de visvijvers. Daar zag ik Kurt Depotter en Nick Larno. Ook zij wisten al dat er een lijk gevonden was. Ze dachten dat ik de vinder was geweest, omdat ze op de radio gehoord hadden dat een jachttopzichter in Welden een lichaam had ontdekt. Het slachtoffer werd geïdentificeerd als Joke Van Steen, een zeventienjarig meisje dat minder dan een kilometer verderop woonde.

Toen ik later bij Hilloné op bezoek ging, vertelde hij mij over zijn vondst van het lichaam. Zijn verhaal was verwarrend en onduidelijk. Tijdens een rit met zijn jeep had hij op de plaats die wij 'de hoogte' noemen, een bebloede sjaal gevonden. Hij dacht in eerste instantie aan een stroper die zich gekwetst had. Hij ging verder kijken en zag een hand liggen, waarvan hij dacht dat het een meisjeshand was. Uit zijn relaas dacht ik te kunnen opmaken dat hij niet alleen was toen hij het lichaam vond. Zijn verhaal klonk raar en onsamenhangend, maar ik dacht dat de 76-jarige Hilloné misschien te zwaar onder de indruk was om duidelijk te kunnen vertellen wat er precies was gebeurd. Ik ging er niet op in.

Toen vertelde Hilloné mij de versie die hij aan de Rijkswacht had gegeven. Daar zou hij verklaard hebben dat hij meteen na het vinden van de bebloede sjaal de Rijkswacht had gewaarschuwd. Waarom Hilloné niet vertelde hoe hij het lichaam precies had gevonden, is een raadsel dat nooit opgehelderd zou worden: op 5 augustus 1997, op 78-jarige leeftijd, overleed hij. Over mij, zijn jachttopzichter in opleiding, zou hij niet gesproken hebben tegen de Rijkswacht. Later zou blijken dat het niet nodig was dat Hilloné mij vernoemde, omdat op 21 januari 2000 duidelijk zou worden dat Louis Truyen, een officier van de gerechtelijke politie, toen al van mijn rol op het jachtterrein wist.

Vreemde bandensporen

Tijdens mijn eerste routinecontrole op het jachtterrein na de vondst van het lichaam ontdekte ik vreemde bandensporen vlakbij de vindplaats van het lichaam. De route die ik gewoonlijk nam met mijn bromfiets, liep langs de gracht waarin het lichaam had gelegen. Het gebeurde ook weleens dat ik stopte om te voet verder te gaan om die plaatsen te kunnen bereiken die met geen enkel transportmiddel bereikbaar waren.

Door mijn ervaringen in het gezelschap van jagers met verschillende types van wagens, had ik na een tijd door welk spoor bij welke wagen hoorde. Ik kon zien dat het hier ging om de sporen van een kleine wagen, ik dacht aan een Peugeot. Die Peugeot zou later een tweede verdacht element zijn.

Ik ben geen medium en heb ook geen zesde zintuig, maar toch... Die plaats, waar ik eerder zoveel was geweest, voelde niet meer hetzelfde aan. Onvermijdelijk stelde ik mezelf telkens weer de vraag: *wat is hier gebeurd?* Omdat er niet meteen een verdachte was, ging het ook even door mijn hoofd dat *dit wel eens mijn lot kon zijn*. Ik heb altijd goed beseft dat een job als jachtwachter niet zonder gevaar is. Hilloné had mij trouwens van in het begin gewaarschuwd om nooit 's nachts het domein op te gaan. Bovendien mocht ik mij niet bemoeien met verdachte zaken, ook niet overdag. Wanneer ik iets verdachts opmerkte – stroperij of verdachte voertuigen – was mijn eerste opdracht om meteen Hilloné te verwittigen.

Het grootste mysterie voor mij was waarom het lichaam zo open en zichtbaar in die gracht had gelegen. Waarom deed (of deden) de moordenaar(s) geen moeite om het lichaam te verbergen? Er zijn plaatsen op het jachtterrein die zo dichtbegroeid zijn dat je er zelfs te voet niet door komt. Waarom werd het lichaam daar niet verborgen? Er was ook een verlaten, oude Scheldearm waar bijna niemand kwam, zelfs geen henge-

laars. Waarom werd het lichaam daar niet gedumpt? Waarom lag de fiets van het slachtoffer zes kilometer verder op een landweg, aan de rand van het centrum van Oudenaarde?

Ik veronderstelde dat het bandenspoor iets met de moord te maken had en ging ervan uit dat de speurders dit ook wel opgemerkt hadden. Ik zette mijn ronde door het jachtterrein zoals gewoonlijk verder.

Een van de daaropvolgende dagen ging ik naar de fitness, waar ik Stefan Groené ontmoette van de Oudenaardse BOB. Stefan wist dat ik het nieuwe jachthulpje was van Hilloné en hij sprak me aan over de zaak. Wat die Stefan achteraf met mijn informatie deed, weet ik niet. In ieder geval werd ik nog steeds niet opgeroepen voor verhoor door de politie.